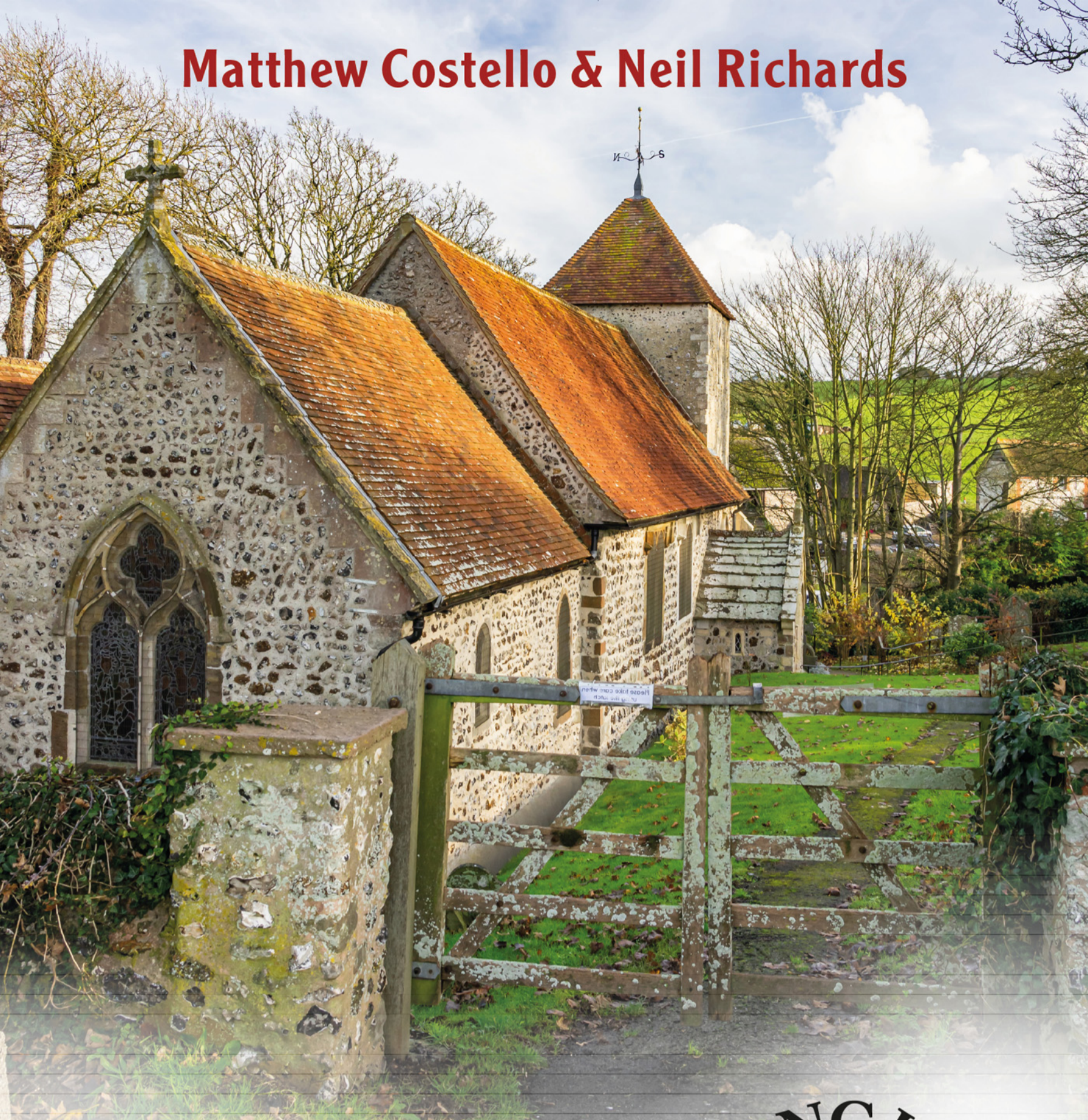

Matthew Costello & Neil Richards

**Een
dodelijke
bekentenis**

Matthew Costello en
Neil Richards

Een dodelijke bekentenis

Deel 10 in de Cherringham-serie

Vertaald door Peter de Rijk

DE FONTEIN

1. Goede Vrijdag

Eamon Byrne rende zigzaggend door het struikgewas. Zijn dure nieuwe hardloopschoenen gaven hem grip op het modderige pad en met zijn armen weerde hij de uitstekende takken af die tegen zijn gezicht dreigden te slaan.

‘De Vliegende Pater’ noemden ze hem, en reken maar dat hij hem nu van katoen gaf!

Hij waagde een snelle blik op zijn sporthorloge en zag tot zijn blijdschap dat zijn tussentijden vanochtend ronduit geweldig waren; beslist een persoonlijk record.

Die kun je in je zak steken, Liam, dacht hij.

Tempo: dertien kilometer per uur. Hartslag: ietwat hoog, maar zeker niets om bezorgd over te zijn.

Nog drie van de tien kilometer te gaan, maar dat waren de gemakkelijke drie, over een vlak pad langs de rivieroever bij de weilanden. Alleen de steile klim door Marchmain’s Woods zou zijn gemiddelde nu nog kunnen vertragen.

Dagen als deze, waarop hij gemakkelijk en zonder veel inspanning liep, waren zeldzaam en onvoorspelbaar. Hoe hard hij ook trainde, die dagen kwamen niet vaak voor. Ze kwamen uit het niets, en hij wist inmiddels dat hij er geen vragen bij moest stellen.

Geniet gewoon van dat gevoel, dacht hij, want het is een geschenk van God, en hij heeft me de laatste tijd niet veel gegeven.

Had Liam hem vanmorgen maar kunnen vergezellen. Liam begreep wat die getallen betekenden. Liam zou even blij zijn geweest als hij.

Ach, als Liam mijn getuige niet kan zijn, dan zal God dat moeten zijn, dacht Eamon. God is oneindig goed.

En wat een weekend om Zijn goedheid te vieren.

Over minder dan een uur zou Eamon, gedoucht, gescho- ren en bevrijd van alle vleselijke aangelegenheden, de mis van Goede Vrijdag met de nonnen in de Sint-Franciscuskerk opdragen.

Goede Vrijdag – de plechtigste dag op de christelijke kalen- der, en tegelijk ook de voorbode van de meest vreugdevolle dag – paaszondag!

Door de jaren heen had hij vaak getwijfeld aan zijn roe- ping, zijn geloof. Hij was daarin zeker niet de enige – zelfs de bisschop leek zich er de laatste tijd persoonlijk voor in te zetten om Eamon uit het priesterambt te ontzetten.

Maar telkens als een van de belangrijke bakens van de oe- cumenische kalender voorbijkwam – Pasen, eerste kerstdag, Palmzondag – herinnerden de dramatiek en de mystiek van die dag hem eraan dat een leven als priester voor hem het enig mogelijke was, hoewel het soms leek alsof hij twee levens als priester leidde.

Aan de ene kant was hij de herder van zijn kudde, die in de geestelijke behoeften van de gelovigen voorzag. En aan de andere kant – de Vliegende Pater van het internationale ma- rathoncircuit, die honderdduizenden ponden ophaalde voor de armen, de behoeftigen en de dolenden.

En dan was er natuurlijk dat... andere... leven dat hij leid- de. Het geheime leven dat hij geheel voor zichzelf hield en zo afschermdde dat weinigen – of niemand – ervan wisten.

God is vergevingsgezind, geloofde hij ook.

Maar nee. Dit is niet het moment om daaraan te denken.

Hij liet het geboomte achter zich en sloeg scherp rechts af het grindpad op dat langs de rivier liep. Het rook hier aangenaam fris.

Hij hief zijn hoofd hoog op om van de heerlijke voorjaars- ochtend te genieten.

De zon was nog maar een uur op en de weilanden glinster-

den tot in de verte van de ochtenddauw.

Op de heuvel daarachter lag het nog slaperige dorp Cherringham – iedereen lag daar uit te slapen op de eerste dag van het lange weekend. Hij kon de Cotswold-stenen van de huizen warm zien oplichten in de stralen van de opkomende zon.

Achter zich hoorde hij een geluid op de rivier en hij draaide zich om, terwijl hij door bleef lopen...

Het bleken twee zwanen die bij de afgemeerde boten laag over het water scheerden om daar te landen.

De vogels leken naast hem in de lucht te hangen en heel even werd hij getroffen door het besef dat zijn eigen rennende gestalte door de draad van Gods schepping verbonden was met de zwanen, het water, de weilanden en de oranje opkomende zon.

Zodra de zwanen het water raakten, verhoogde hij zijn tempo en liet hij de twee vogels achter zich.

Hij voelde zich vanochtend lichamelijk in topvorm. Zijn beenspieren spanden zich pijnloos, zijn ademhaling was krachtig en soepel.

Tweënzestig jaar en fitter dan de helft van de mannen in Cherringham! dacht hij.

De medicijnen die hij voor zijn hart gebruikte, waren werkelijk een wonder, maar wel een wetenschappelijk wonder. Hoe groot de stress ook was waarmee hij werd geconfronteerd, er was nu geen gevaar meer voor een herhaling van dat vreselijke moment in de herfst, toen hij zijn borstkas voelde opzwellen en zijn hart op hol sloeg, waarna hij de communicatie op de stenen vloer voor zijn voeten hoorde vallen en alles donker werd.

Nee, de wetenschap hield hem in leven, hoewel de Almachtige daar uiteraard ook een klein aandeel in had...

Is dit nu hoe het voelt om echt gelukkig te zijn? dacht hij. Ik weet zeker dat ik dit niet verdien.

Terwijl zijn voeten ritmisch op het modderige jaagpad bonkten, probeerde hij de zorgen op een rijtje te zetten die hem de afgelopen week hadden geteisterd en waardoor hij

elke ochtend in het koude zweet wakker was geworden. Dat had hem genoopt om op de harde stenen vloer van de Sint-Franciscuskerk op zijn knieën te vallen en om raad te bidden.

Het zijn net demonen, dacht hij, maar wel demonen die ik zelf heb opgeroepen.

Hij had eerder problemen gehad, al heel vaak zelfs. Maar toen was hij jonger en flexibeler geweest. Misschien niet even slim, maar wel vol branie.

En hij had toen ook niet voor zo'n hoge inzet gespeeld.

Wat had hem in hemelsnaam hiertoe gebracht? Hoe dacht hij hiermee weg te komen? Maar hij wist het antwoord al terwijl hij zichzelf de vraag stelde.

Trots. Lust. Hebzucht.

Die overbekende drie zonden die tot op de dag van vandaag zijn leven hadden overschaduwd, al vanaf het moment dat hij als jongeman van het seminarie was gekomen.

Hoeveel troostrijk genot hadden die drie bedriegers hem in de loop der jaren gegeven. Maar nu... Wat een enorme prijs moest hij daarvoor nu betalen. Die zonden spanden met elkaar samen om wraak op hem te nemen.

Hoe kon hij ooit nog uit deze ellendige toestand ontsnappen?

De tijd drong. Misschien kon hij dit weekend een paar gunsten inroepen. Ja, dat zou kunnen werken. Een vlucht terug naar Dublin en een bezoekje aan de Temple Bar, waar hij zich tussen de toeristen zou mengen, maar hij had daar ook nog oude vrienden die hij kon vertrouwen.

Kameraden die hem niet in de steek zouden laten en hem hielpen, zonder verder nog vragen te stellen.

Maar dan nog... verdorie. Dat andere was er ook nog. Jemig, dat zou nog erger zijn. Als dat uitkwam, zou dat zijn einde betekenen.

Genoeg! Concentreer je op het hardlopen – alleen het hardlopen!

Hij hoorde zijn horloge piepen en wierp een blik op de wijzerplaat. Alweer een geweldige tussentijd, ongelooflijk, nog maar twee kilometer te gaan.

Doe me dat maar eens na, die kun je in je zak steken vandaag!

Voor hem kon hij de rivier zien, die een flauwe bocht van Cherringham vandaan maakte, rond Marchmain's Hill, met zijn steile hellingen en dichte bos.

Hij kon op het pad langs de rivieroever blijven, maar het parcours – zijn vaste looproute – voerde hem over de steilste helling door het bos, waarna de afdaling naar het Sint-Franciscusklooster volgde.

Precies tien kilometer.

Hij wierp nog een laatste blik op zijn horloge, sloeg af en rende het donkere bos in.

Eamon hijgde nu zwaar en met elke ademtocht leek de pijnlijke druk op zijn borstkas te verergeren. Hij hoefde tijdens de beklimming niet naar de hartmonitor te kijken, want hij wist dat die de gevarengrens zou naderen, met of zonder medicijnen.

Marchmain's Hill was altijd zwaar. Maar op een dag als vandaag, met zo'n snelle start, zou dit nog pijnlijker worden.

Wie maaien wil, moet zaaien, dacht hij. Welke heilige zei dat ook alweer?

Hij dwong zichzelf om aan zijn looptechniek te denken. Diep inademen, rustig uitademen, elke stap weer een meter. Borst vooruit. Hoofd omhoog.

Kijk voor je, richt je op de top van de heuvel, nog maar een paar honderd meter verderop over het bospad.

Hij dacht terug aan de marathon van New York – die laatste verdomde paar kilometers, de menigte die hem toejuichte, de finishlijn die slechts een waas was, de lichamelijke uitputting, zodat zijn moed bijna was gebroken.

En dan dat plotselinge geloof dat hem van de grond leek op te tillen, alsof twee engelen opdracht hadden gekregen hem te redden.

De Vliegende Pater flikt het hem weer!

Hij had bijna tienduizend pond opgehaald en zelf de che-

que aan de kardinaal overhandigd, op de trappen van St. Patty's nog wel! Zijn finishtijd was ongelooflijk geweest, niet van deze wereld.

De herinnering aan die triomf spoorde hem nu aan en zijn voeten stampten stevig op de harde klei. De hoge bomen leken voorbij te suizen, terwijl hij zich tussen de overhangende takken en hoge struiken door een weg baande.

Nog maar vijftig meter naar de top en dan ging het pijlsnel bergafwaarts naar het klooster, met een verkoelend windje in zijn gezicht, en dan een lange douche, hete koffie, een warm ontbijt...

Over een paar minuten al!

Maar opeens gebeurde het: hij zag niet waarover hij struikelde, maar zijn voet bleef haken en hij viel voorover op de keiharde grond, waarbij hij zijn armen en benen ruw schaafde.

Hij knalde met zijn rug tegen een boom aan en kreunde van de pijn.

Verdraaid, was dat een touw?

Hij bleef even roerloos liggen en dacht aan mogelijke kwetsuren – armen, benen, gebroken botten. Hart...

Jemig, zijn hart ging als een razende tekeer – kalmeeer, adem langzaam.

Hij keek omhoog door de hoge bomen naar de vaalblauwe lucht. Als zijn hart het nu begaf, zou het uren duren voordat iemand hem vond. Hij was op zichzelf aangewezen.

Nee, toch niet, want nu hoorde hij iets bewegen in de bomen achter hem.

Godzijdank.

Maar terwijl hij op zijn rug naar de hemel lag te staren, stapte er een gedaante voor hem, die op hem neerkeek.

Iemand die hij kende.

En iemand die wist wat hij allemaal had gedaan.

O God, dacht pater Byrne toen het gezicht dichterbij kwam.

En hij begon te bidden, maar plotseling leek God verdwenen.

2. Een ongenode bezoeker

Jack nam een slokje koffie, leunde achterover in zijn campingstoel en controleerde nog eens of de oude hengel naast hem stevig vastzat.

Twintig meter verderop in de rivier zag hij de kleine gele dobber zachtjes heen en weer bewegen – nog geen teken van een vis.

Maar wat kon het hem schelen, hij hoefde de hele ochtend niets anders te doen dan te relaxen.

En wat een ochtend had hij uitgekozen voor een dag zonder allerlei klussen.

Er stond geen zuchtje wind. En hoewel het pas negen uur was, gaf de lentezon al wat warmte, die weldadig aanvoelde in zijn nek.

Hij keek naar Riley, zijn springerspaniël die in het lange gras in de zon lag te soezen: hij had het opgegeven om op konijnen te jagen en leek ook een dag vrij te hebben genomen.

Behalve de loeiende koeien in de weilanden aan de overkant van de rivier en het vogelgekewetter rondom hem was er geen enkel geluid dat de stilte verstoorde. Hoewel het vandaag paaszondag was, was het nog te vroeg voor de recreanten – de picknickers, wandelaars, kajakkers – om zich zo ver stroomopwaarts te wagen.

Hij keek weer naar de dobber. De rivier stroomde zachtjes, in zijn herinnering had het al minstens een week niet geregend.

Dat zal vast een of ander Engels record zijn, dacht hij.

Hij zag twee zwanen stroomafwaarts door het water glijden

in de richting van zijn eigen stek, de Grey Goose, een plompe Nederlandse aak die de laatste was in een rij woonboten van zo'n achthonderd meter tot aan Cherringham Bridge.

Hij woonde inmiddels twee jaar op dat schip, nadat hij bij de NYPD met pensioen was gegaan en de droom van zijn vrouw en hemzelf achterna was gegaan om naar Engeland te emigreren en zich daar op een woonboot langs een rivier te vestigen.

Maar toen...

Maar toen...

Al heel snel was ze ziek geworden, een zeldzaam agres­sieve kanker. En zo was hun gezamenlijke droom geëindigd voordat die was begonnen.

Pas maanden later – maanden waarin hij het huis waarin ze hadden gewoond nauwelijks had verlaten – wist Jack wat Katherine gewild zou hebben.

En daarom was hij in zijn eentje naar Cherringham ver­trokken.

Jack stak zijn hand in de mand bij zijn voeten en pakte een koekje, een plaatselijke specialiteit waar hij inmiddels dol op was. Hij verkrumelde een stukje koek en gooide het in het water.

Hij wist niet zeker of dat lokaas werkte, maar hij had het de echte vissers zien doen, dus waarom niet?

Hij had zijn hengel en vislijn meegenomen naar een kleine bocht in de rivier, waar hij vorig jaar voor het eerst sinds zijn jeugd had gevestigd en twee kleine visjes had gevangen, die zijn buurman Ray had gedetermineerd als serpelving.

Niet groot genoeg om op te eten, dus hij had ze teruggegooid.

Op een dag zou hij op forel gaan vissen met de kunstvlie­gen die hij in de winter had gemaakt, en Ray had beloofd hem een paar tips te geven.

Maar eigenlijk kon het hem niet schelen of hij iets ving of niet. Het ging er bij deze hele expeditie om dat hij kalmpjes op dit plekje op het Engelse platteland kon zitten zonder zich

ook maar ergens zorgen over te maken.

En dat het daarom ging, kon elke hengelaar je vertellen.

Zijn oog werd getroffen door een beweging verderop langs de rivier. Iemand liep langzaam langs de rij aangemeerde boten vanaf de brug. Het was niet iemand die hij herkende, dus bleef Jack kijken.

Boten waren kwetsbaar voor de gelegheidsdief, maar Jack had tot nu toe geluk gehad.

Eerste regel van het leven op een woonboot: zorg voor elkaar.

Hij zag hoe de man bij de Grey Goose stil bleef staan en vervolgens langzaam langs de boot liep, waarbij hij duidelijk zichtbaar door de ramen staarde.

Jack zat vlak naast de rivieroever en beseftte dat hij voor de vreemdeling vermoedelijk onzichtbaar was. Hij zag dat Riley nu met gespitste oren naast hem stond, gereed om een bevel op te volgen.

Is hij gewoon aan het rondsnuffelen of de boot aan het onderzoeken, of erger nog? dacht Jack.

Hij maakte de hengel voorzichtig los en legde hem opzij, zodat hij zo nodig snel kon weglopen.

Jack zag de man op de loopplank stappen en aan boord klimmen, waarna hij uit het zicht verdween. Binnen een paar seconden was Jack op de been en liep hij met grote passen langs de rivieroever naar zijn woonboot, met Riley naast hem.

Maar toen hij dichterbij kwam, zag hij geen enkel teken van de ongenode bezoeker.

Jack en zijn hond stapten stilletjes aan boord en Jack kon Riley horen grommen.

‘Nog niet, Riley. Ik zal je zeggen wanneer het zover is.’

Jack liep naar de stuurhut en vervloekte zichzelf dat hij die open had gelaten. Was de man naar binnen gegaan? Hij sloop naar voren en probeerde langs de trap de woonruimte beneden in te kijken.

‘Meneer Brennan, toch?’ klonk een stem vanaf het voordek.

Jack stapte achteruit en keek in de richting van de boeg van de boot, waar de vreemdeling naar hem stond te zwaaien. Jack zag hoe hij langs de boord op hem toeliep.

Toen hij vlak bij Jack was, stak hij zijn hand naar hem uit. Jack nam de hand niet aan.

‘Juist. U zult vast denken dat ik op zoek was naar het familieilver,’ zei de man. ‘Bij gebrek aan een deurbel heb ik mezelf aan boord uitgenodigd.’

‘Dat zie ik,’ zei Jack, terwijl hij de man opnam. Hij was lang, had een stevig postuur en leek begin vijftig, met een verzorgde, zelfverzekerde uitstraling en een vriendelijke grijns.

‘Liam O’Connor,’ zei hij, terwijl hij neerhurkte om Rileys oren te strelen. ‘En wie is deze meneer?’

‘Dat is Riley. We zijn nog niet klaar met de aanvalstraining, zoals u kunt zien.’

‘Nou, er is geen reden om mij aan te vallen.’

‘Dat staat nog te bezien, meneer O’Connor. In elk geval tot u uitgelegd hebt waarom u zich op mijn boot bevindt.’

‘*Mea culpa*, meneer Brennan,’ zei O’Connor lachend.

Jack was niet in de stemming voor kletspraatjes.

‘U bevindt zich ongevraagd op mijn boot. Ik overweeg nog steeds u overboord te gooien.’

‘Aangezien ik niet kan zwemmen, heb ik dat liever niet.’

‘Dan kunt u maar beter een goede reden hebben voor deze huisvredebreuk.’

O’Connor hief in schijnbare overgave zijn handen op.

‘Ik ben hier... omdat ik uw hulp nodig heb.’

‘Ga verder.’

‘Kunnen we misschien ergens praten waar iets meer privacy is?’

‘Hier zal het best lukken.’

O’Connor haalde zijn schouders op: ‘Ik ben hier omdat... Nou ja, een dierbare vriend van mij is twee dagen geleden, op Goede Vrijdag, overleden.’

‘Dat spijt me voor u.’

O’Connor aarzelde. Hij vervolgde: ‘Het is op niet meer dan

anderhalve kilometer hiervandaan gebeurd.’

Jack was die dag thuisgebleven. De belangrijke religieuze feestdagen konden voor hem moeilijk zijn... en daarom was hij gewoon aan boord van de Goose gebleven.

‘Ik denk – weet het niet zeker – dat hij misschien is vermoord.’

Dit... was nieuws.

‘En in het dorp wordt gezegd dat u het beste uit kunt zoeken wie dat op zijn geweten heeft.’

‘Moord? Dat is echt werk voor de politie,’ zei Jack, die niet overtuigd was. ‘En ik heb helemaal niets gehoord over een moord.’

‘Nou, dat kan kloppen. Ze zeggen namelijk dat hij een hartaanval heeft gehad.’

‘Misschien was dat ook zo,’ zei Jack. ‘Over wie hebben we het trouwens?’

‘Pater Eamon Byrne.’

‘Een priester?’

‘Ja.’

‘Wat zegt de politie?’

‘Iedereen denkt dat hij tijdens het hardlopen is overleden. Hij zou te ver zijn gegaan.’ O’Connor keek uit over de rivier, naar het weiland, alsof hij de gevallen priester voor zich zag. ‘Eamon ging nóóit te ver. Althans niet met hardlopen.’

‘En dus denkt u dat iemand hem vermoord heeft?’

‘Inderdaad.’

‘Waarom?’

‘Pater Byrne was niet... Laten we zeggen dat hij geen doorsnee priester was.’

‘Waar ik vandaan kom, bestaat er niet zoiets als een doorsnee priester.’

‘Aha, dus u hebt wel priesters gekend?’

‘In Brooklyn? Dat kun je wel zeggen, ja.’

‘Bent u katholiek, meneer Brennan?’

‘Ik was katholiek. Ooit.’

‘Zoals in de sprookjes?’

‘Dat zijn uw woorden, niet de mijne.’

Jack wachtte.

O’Connors grijns was verdwenen.

‘Ik ben hier omdat ik hoop dat u me kunt helpen. Kunt u... Wilt u dat?’

Jack zweeg, terwijl hij zich afvroeg of hij echt een nieuwe zaak wilde aanpakken. Hij keek stroomopwaarts naar het beschutte plekje waar zijn koffie en zijn hengel op hem wachtten.

‘Ik kan u betalen,’ zei O’Connor.

‘Ik ben niet te huur.’

‘Aha. Ik heb een heel oude Lagavulin die ik samen met iemand op wil drinken.’

Daar moest Jack om glimlachen. ‘Hoe oud?’

‘Dertig jaar.’

‘Een echte?’

‘Nooit geopend.’

‘Er zijn niet veel mensen die zoiets in huis hebben.’

‘Ik heb hem gekregen. Het was een bedankje.’

‘Niet zomaar een bedankje dan.’

‘Ze hadden hulp nodig. Ik heb gedaan wat ik kon.’

Jack zag in O’Connors gezicht de impliciete suggestie dat hij hetzelfde moest doen. Dat – maar vooral de opwindende gedachte aan de dertig jaar oude single malt – overtuigde hem.

‘Goed dan. Dat kan ik niet weigeren. Kom mee naar beneden, dan zet ik koffie. Dan kunt u me vertellen waarom iemand een priester zou willen vermoorden.’

E-book augustus 2023

Dit is het tiende deel in de Cherringham-serie

Oorspronkelijke titel *A Deadly Confession*

Oorspronkelijke Bastei Entertainment, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2014 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 6809 3

ISBN luisterboek 978 90 261 6810 9

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.